

Επιχείρηση: Φακές! Μια αληθινή ιστορία

Μαρία Λοϊζίδου

Καταρχάς, να εξηγηθώ: η μαμά μου είναι μια καταπληκτική μαγείρισσα. Μπορεί να φτιάχνει ζουμερά στέικ, λαχταριστά νούτολς, μυρωδάτες κρεμ μπρουλέ και όποια άλλη συνταγή ανεβάσει στο κανάλι του αυτός ο διάσημος, γοητευτικός σεφ, τον οποίο παρακολουθεί ανελλιπώς από το διαδίκτυο.

Τώρα που κλειστήκαμε στο σπίτι, η μαμά περνάει περισσότερες ώρες στην κουζίνα. Από το πρωί, ακούγεται η φωνή του σεφ «Αγαπημένες μου φίλες, πολύ καλημέρα σας!» και η μαμά τού απαντάει χαζά «Καλημέρα σεφ...». Και να σου οι κατσαρόλες να στήνονται, τα υλικά να μετριούνται με πάσα ακρίβεια, οι κουτάλες να ανακατεύουν πειθαρχημένα και σύντομα το σπίτι να γεμίζει με μυρωδιές που σου σπάνε τη μύτη.

Μέχρι εκείνη τη μέρα... τη μέρα που ο αδελφός μου ζήτησε να φάει φακές!

«Φακές;» αποκρίθηκε η μαμά κοιτάζοντας τον έκπληκτη. «Φακές!» επέμενε αυτός. Οι φακές είναι ένα πιάτο που φτιάχνει μόνο η γιαγιά κάθε Δευτέρα και το τρώμε για να δυναμώσουμε, όπως λέει. Η αλήθεια είναι ότι οι φακές της γιαγιάς είναι τόσο νόστιμες που θα τις τρώγαμε με απόλαυση, έστω κι αν δεν ήταν θεραπευτικές!

«Φακές, λοιπόν» αναστέναξε η μαμά και φύλαξε τις μπριζόλες πίσω στην κατάψυξη. Πήρε το κινητό της, μπήκε στην σελίδα του σεφ και πληκτρολόγησε «φ α κ έ ς». «Όχι από αυτές τις φακές» τόνισε συνοφρυωμένος ο αδελφός μου. «Πεθύμησα τις φακές της γιαγιάς μου» παραπονέθηκε.

Η μαμά ξεροκατάπιε. «Ωραία, θα την πάρουμε τηλέφωνο και θα μας πει τη συνταγή» χαμογέλασε στραβά. Αυτό είναι το χαμόγελο της μαμάς όταν νιώθει αμηχανία. Της υποσχεθήκαμε πως θα τη βοηθήσουμε και το χαμόγελο άπλωσε κάπως καλύτερα στο πρόσωπό της.

Ετοιμάσαμε χαρτί και μολύβι και πήραμε τηλέφωνο τη γιαγιά. Καταγράψαμε με κάθε ευλάβεια μια-μια τις οδηγίες της.

«Πλένουμε τις φακές.

Βράζουμε το νερό.

Τις ρίχνουμε μέσα.

Και μετά προσθέτουμε το ρύζι **με το μάτι.**»

« ...Με το μάτι». Η φράση που κάνει τη μαμά να γουρλώνει κάθε φορά που προσπαθεί να αντιγράψει μια συνταγή της γιαγιάς. «Δηλαδή; Μισό ποτήρι; 50 γραμμάρια; Πόσο;» ρωτούσε και ξαναρωτούσε τη γιαγιά όλο αγωνία! Βλέπετε, το μάτι της γιαγιάς έχει μια μαγειρική εμπειρία! Βλέπει το ρύζι και ξέρει ακριβώς πόσο χρειάζεται χωρίς να το ζυγίσει. Βλέπει το λάδι και ξέρει ακριβώς πόσο να ρίξει, χωρίς να χρησιμοποιήσει κουτάλες και ποτήρια μετρήσεως. Ενώ το μάτι της μαμάς... θέλει ακόμη καιρό να «μαγειροποιηθεί». Και η καημένη η γιαγιά, τι να κάνει από το τηλέφωνο; Απαντούσε απελπισμένα «με το μάτι, κόρη μου... με το μάτι».

Αποφασισμένοι να πετύχουν οι φακές, πήραμε πιο δραστικά μέτρα. Σημειώσαμε τη μάρκα των φακών, τη μάρκα του ρυζιού και αρχίσαμε να βγάζουμε φωτογραφίες. Θα τις στέλναμε στη γιαγιά από το διαδίκτυο να τις εγκρίνει «με το μάτι της». Φωτογραφίσαμε το κρεμμύδι, για να ελέγξουμε αν ήταν στο σωστό μέγεθος. Ύστερα, φωτογραφίσαμε την ποσότητα ρυζιού στο ποτήρι μετρήσεως. Κι αφού ζυγίστηκαν όλα «με το μάτι της γιαγιάς», πήραμε την τελική έγκριση. Η επιχείρηση «φακές» ήταν, επιτέλους, έτοιμη να μπει σε εφαρμογή.

Εγώ διάβαζα τις οδηγίες, ο αδελφός μου έφερνε τα υλικά και η μαμά τα έριχνε στην κατσαρόλα τόσο προσεκτικά, που μου θύμισε την κυρία της Επιστήμης την ώρα που προσπαθούσε να περάσει το αβγό από το στόμιο της μπουκάλας. Σύντομα, μια γνώριμη μυρωδιά κατέκλυσε την κουζίνα:
ΜΥΡΙΖΕ ΦΑΚΕΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ!

Τα μάτια του αδελφού μου έλαμψαν και η μαμά έσκασε ένα πλατύ, περήφανο χαμόγελο για το κατόρθωμά της. Όταν πια οι φακές είχαν ετοιμαστεί, η μαμά τις τοποθέτησε με χάρη στο πιάτο και μας τις σέρβιρε με ικανοποίηση... Έκατσε απέναντί μας και μας καμάρωνε καθώς ήμασταν έτοιμοι να τις φάμε.

Και ναι, μύριζαν ακριβώς σαν τις διάσημες φακές της γιαγιάς μας! Φάγαμε την πρώτη κουταλιά... φάγαμε τη δεύτερη ...και κοιτάζαμε αμήχανα τη μια ο ένας τον άλλο και την άλλη, τη μαμά μου που περίμενε με αγωνία τα σχόλια μας. Τι να κάνουμε και εμείς; Της σκάσαμε αυτό το θεόστραβο χαμόγελο ...

«Μαμά, η κουτάλα μας φταίει!» φώναξε έκπληκτος ο αδελφός μου. « Η γιαγιά ανακατεύει τις φακές με άλλη κουτάλα!» πρόταξε με σιγουριά.

Η μαμά αναστέναξε με απογοήτευση... «Ναι... ήταν η κουτάλα...» μουρμούρισε. Μάζεψε τα πιάτα και έκλεισε το κινητό της, μια και εκείνη τη μέρα ο σεφ της δεν είχε καμιά αξία μπροστά στην κουζίνα της γιαγιάς.

Από τότε, συνεννοηθήκαμε με τον αδελφό μου πως δεν θα ξαναζητήσουμε φακές από τη μαμά. Θα περιμέναμε μέχρι να ορμήσουμε στο σπίτι της γιαγιάς, να χωθούμε στην αγκαλιά της και να φάμε τις λαχταριστές φακές της .. Και τότε, θα την κοιτάξω στα μάτια και θα τη ρωτήσω ευθέως:

«Γιαγιά, μας δίνεις τις κουτάλες σου;»

Υ.Γ. Αν οι κουτάλες της γιαγιάς, πωλούνταν σε καταστήματα, ο κόσμος θα είχε περισσή αγάπη! Συμφωνείτε;